

ประสบการณ์ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

รัตนพร พงษ์เสนา

R7003

เนื่องจากดิฉันไม่พบความราบรื่นในชีวิตคู่ เลยตัดสินใจเลิกและอยู่คนเดียว ครั้งแรกก็ทำใจไม่ค่อยได้กับความแตกร้าง ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ดิฉันมีจิตใจแน่วแน่ว่าจะฝึมหานุกูล

ต่อมาได้รับการแนะนำจากคุณ บุญส่ง อินทวิรัตน์ จึงได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

พอมาถึงวันที่ ๖ ของการเข้าฝึกปฏิบัติ คุณแม่ชีก็บอกว่า วันนี้จะแบ่งกันขึ้นโบสถ์บ้าง ใครมั่นใจว่าตัวเองจะไม่ง่วงนอน ให้เดินออกมาเข้าแถวต่างหากและก็นั่นใจตัวเองว่านั่งได้นานด้วย เพราะในโบสถ์นี้ ศักดิ์สิทธิ์มาก สัจจะคือ สัจจะ คุณแม่ชีบอกพูดออกมาแล้วต้องทำให้ได้

ฝ่ายตัวดิฉันเองฟังแล้วก็คิดว่าตัวเองพอจะเป็นไปได้ก็เลยออกมาตั้งแถวใหม่กับเพื่อน แล้วคุณแม่ชีก็พานำขึ้นโบสถ์เพื่อให้พระอาจารย์ฝึก ท่านฝึกให้เดินก่อน คือเวลาเดินให้ออกเสียงดัง ๆ ว่า ยืน-หนอ-เดิน-หนอ ดัง ๆ รู้สึกเข้าใจและเดินได้ดีมาก ประกอบกับตั้งใจทำให้ดีที่สุด เพราะถือว่าตัวเองก็มาหลายวันแล้ว ต้องทำให้ดีและถูกต้องที่สุด เพื่อจะได้ไปถือปฏิบัติที่บ้านได้โดยไม่ต้องมีคนแนะนำ พอฝึกเดินเสร็จแล้ว ท่านพระอาจารย์ฝึกก็บอกว่า ต่อไปนี้ใครคิดว่าตัวเองนั่งได้ครึ่งชั่วโมง - ๑ ชั่วโมง หรือจะทำได้ตอนไหนก็ให้ตัดสินใจเอานะ

ส่วนตัวดิฉันเองก็แน่วแน่ในใจว่าจะต้องนั่งให้ได้ ๑ ชั่วโมงแน่นอน ก็เลยมายืนในเขตที่ขีดเส้นไว้ว่า ๑ ชม. หลังจากนั้นก็เริ่มถือปฏิบัติ ต่างคนต่างปฏิบัติ ส่วนตัวดิฉันเองแล้วชอบตามใจตัวเองอยู่เสมอ ความอดทนอดกลั้นมีน้อยมาก ถ้าเวลาปวดเมื่อยนิดหน่อยก็จะกลับขาทันที แต่ครั้งนี้ สัจจะคือสัจจะ ดังที่คุณแม่ชีบอกไว้แล้ว ตัวดิฉันเองจะไม่ขอผัดคำพูดเด็ดขาด คือจะไม่ยอมกลับขาหรือขยับขาเด็ดขาด ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

เริ่มลงมือนั่งตามพระอาจารย์บอกไว้ทันที พองหนอ ยุบหนอ ๆ ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างถูกต้อง พอจนจะหมดเวลา ๑ ชม. เกว่าประมาณ ๕๐ นาที เห็นจะได้รู้สึกกับตัวเองว่าขาทั้งสองข้างเริ่มปวดทั้งซ้ายและขวา ดิฉันเองก็ไม่สนใจ หนักเข้าปวดมาก ๆ ปวดมาก ๆ ๆ ๆ จนขาทั้งสองข้างคงจะพองตัวออกเท่ากับเสาปลูกบ้านได้กระมัง ก็เลยกำหนดปวดหนอ ปวดหนอ ๆ ๆ ลงไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจและไม่กระดุกกระดิกเลย

ทันใดนั้น ตาที่หลับไว้มีมิดกลับมาสว่างจ้าเปรียบเหมือนกลางวัน โดยไม่คำนึงถึงความเจ็บปวดเลย ได้มองเห็นหลานชายที่ตายไปนานแล้วเข้ามายืนกลางสนามจับล้อ

เกวียน แล้วโบกมือมาทางดิฉัน แล้วก็ส่งเสียงเรียกว่า “ห้าครับ ห้าครับ ๆ ๆ พวกที่ห้องอยู่ โห้ให้ผมมาบอกว่าห้าว่า ท่านทั้งหลายพากันมาคูดูห้าอยู่นะ” ตัวดิฉันเองมองไปตามเสียงเรียกนั้นทันที ก็เลยเรียกชื่อหลานชายว่า “อ้าว! ชาญชัย” เขาชื่อว่าชาญชัย เขาเป็นตำรวจถูกรถสิบล้อชนตาย เพราะตามจับของหนีภาษี ได้ตายไปหลายปีแล้ว “ไหนล่ะ อยู่ไหน ใครมาคูดูห้าบ้าง” ดิฉันถามเขา

แต่ว่าดิฉันอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ไม่ได้ใกล้กันเลย ดูไปแล้ว เป็นเหมือนสนามแข่งขันกียา คนที่เข้าแข่งต้องเอาแพ้อาชนะกันเช่นนั้นแหละ ดิฉันได้มองไปตามมือที่เขาชี้บอกให้ดูพวกคนที่มาคูดู ก็เห็นได้ชัดเจนเลยว่า เป็นคุณพ่อ คุณแม่ พี่เชย พี่สาว ของดิฉันที่ตายไปนานแล้ว พวกมันมาตั้งดูเป็นระเบียบบนเก้าอี้เหมือนเก้าอี้นักเรียนนั่น ทุกคนมองมายังดิฉันอย่างสดใส พร้อมกับโบกมือให้กับดิฉันอยู่ไกล ๆ คล้าย ๆ กับว่าจะบอกว่า แหมเก่ง! หรือว่า แหมดีจัง! อะไรทำนองนี้ อีกไม่นานเท่าไรหรอก ภาพที่มองเห็นนั้น หลานชายคนที่เดินมาหาก็บอกและสั่งลาขึ้นว่า “ไปก่อนนะห้า” เสียงดังพร้อมกับโบกมือลาคนเหล่านั้น พ่อ แม่ พี่สาว พี่เชย ของดิฉันเองทั้งนั้น

สักครู่หนึ่ง หูก็ได้ยินเสียงพระอาจารย์ฝึกบอกว่าหมดเวลาเตรียมแผ่เมตตา พอมาถึงตอนเช้าทั้งสองข้างของดิฉันหายปวด และก็กลับมาเป็นขาอยู่ในสภาพเดิม นั่งต่อไปคงจะนั่งได้อีกนาน

ดิฉันเองปลื้มปีติ ดีใจจนอยากตะโกนออกมาดัง ๆ ว่าเพื่อนเอ๋ย วันนี้ดิฉันทำได้ดีมาก ผ่านความเจ็บปวดเวทนาได้ เอาชนะได้กับกิเลสทั้งหลาย และก็ได้เห็น พ่อ แม่ พี่สาว พี่เชย หลานของดิฉันหมดทุกคนเลย และเป็นภาพที่ลืมไม่ลง จะจำไปจนวันตายว่าเหตุการณ์เช่นนี้ได้เกิดขึ้นกับดิฉันที่วัดอัมพวันนี่จริง ๆ พอกลับถึงห้องพักก็รีบเล่าให้เพื่อนฟังอย่างพอใจ ปีติใจยิ่งพอวันต่อมาไม่เห็นอีกเลย ก็เลยคิดว่า ไม่มีจริงจิงอะไรเลย หายไปแล้ว สิ่งที่ทำให้เราดีใจสุดขีดนั้นได้หายไปแล้ว จนถึงวันลาศึกลับบ้านก็ไม่เห็นอีกเลย

ตัวของดิฉันเองได้ไปเที่ยวศึกษาหาความรู้เรื่องนี้มาเป็นเวลานานหลายปีแล้ว เริ่มพาตัวเองเข้าไปไฝหะธรรมะ และฝึกทำสมาธิและปฏิบัติกรรมฐานมาหลาย ๆ แห่ง แต่ก็ไม่ได้พบได้เห็นเหมือนกับอยู่ที่วัดอัมพวันนี่เลย ถ้าหากใคร ๆ ต้องการจะพบญาติหรือผู้ที่ตายไปแล้วก็ให้ไปที่วัดอัมพวัน ตั้งใจเรียนตั้งใจปฏิบัติ แล้วเราก็จะพบสิ่งที่เราอยากพบ เห็นสิ่งที่เราอยากเห็น ตัวดิฉันเองคิดว่าถ้าหากมีเวลาและมีโอกาส จะย้อนกลับมาที่วัดอัมพวันอีกแน่นอนค่ะ

สวัสดิ์ค่ะ